

اول ماه مه

ویروس کرونا، بحران جهانی سرمایه و روزنه انقلاب!

امسال در شرایطی اول ماه مه، روز کارگران جهان، جدا از مرز، ملیت، جنسیت، رنگ و نژاد فرا می‌رسد که شیوع ویروس کرونا بحرانی جدی را در مقابل همه مردم دنیا قرار داده است. اگرچه حملات این ویروس به بدن انسان‌ها، فقیر و غنی نمی‌شناسد، اما روشن است که در مقابله این ویروس با انسان‌هایی که از خوردن میوه و غذاهای ویتامین‌دار محروم بوده‌اند، در خانه‌های فرسوده، چندین نفر در یک اتاق کوچک زندگی می‌کنند، از بیمه درمانی برخوردار نیستند و مهم‌تر این‌که در پی لقمه‌ای نان، برای این‌که خود و فرزندانشان از گرسنگی نمیرند، ناگزیرند از خانه خارج شوند و بیشتر در معرض ابتلا به این ویروس قرار گیرند، بیشترین رقم قربانیان را این مردم زحمتکش تشکیل خواهند داد.

در شرایطی روز کارگر فرا می‌رسد که مردم جهان به چشم خود می‌بینند که همه کشورها از جمله کشورهای امپریالیستی، همان کشورهایی که از چپاول و ویرانی و فوق استثمار اکثریت مردم جهان فربه شده‌اند، هیچ‌گونه آماده‌گی برای این شرایط بحرانی نداشتند. چرا که موضوع این سیستم سرمایه‌داری-امپریالیستی حاکم بر جهان کسب سود و مافوق سود است؛ مافوق سودی که حاصل روابط تولیدی و اجتماعی استثمارگرایانه است. بر این پایه تنها، سلطه‌گری، رقابت، ستم، استثمار و فوق‌استثمار، نژاد پرستی، جنگ، جنگ‌های نیابتی، ستم‌جنسیتی و... قرار داشته و دارد و بر اساس این منطق سرمایه‌داری، جان انسان‌ها ارزش ندارد.

در گیرودار این بحران جهانی که هر روزه جان هزاران نفر را می‌گیرد، رقابت‌های امپریالیستی در رابطه با کشف داروی ضد کرونا بالا گرفته و هر یک تلاش دارند تحقیقات علمی و پیشروی‌ها در این زمینه را از یکدیگر پنهان کنند. چرا که مهم‌ترین منطق این سیستم و گرداننده‌گان آن را نه رفع نیازهای مردم، نه رفاه و آسایش مردم، نه بهداشت و سلامتی مردم، بلکه سود و فرماندهی سود بر همه چیز حتماً نسبت به جان انسان‌ها تعیین می‌کند. کشف داروی ضد کرونا توسط هر کشور امپریالیستی قرار است به عنوان اهرمی جهت کسب هرچه بالاتر سود و انباشت سرمایه عمل کند.

در شرایطی که گسترش ویروس کرونا جان میلیاردها انسان را تهدید می‌کند، بسیاری از مردان و زنان در سراسر جهان به‌خاطر حفظ سلامت خود و فرزندانشان مجبورند در خانه به‌سر برند. خانه‌ای که قرار است مکان امنی برای فرار از مبتلا شدن به ویروس کرونا باشد. اما این خانه برای میلیاردها زن در سراسر جهان نه تنها امن نیست بلکه به مکان زجر، شکنجه و خشونت گسترده و قتل‌گاه‌شان توسط مردان بدل گشته است. قرنطینه شدن بسیاری از خانواده‌ها در مقیاس جهانی نه تنها خشونت بر زنان را تشدید نموده است، بلکه فشار مضاعفی را بر زنان در سازماندهی "وظایف" خانگی و هم‌زمان روبرو شدن با انتظارات بیش از حد مردان خانه وارد آورده است. کار طاقت‌فرسای خانه چندین برابر شده و انرژی میلیون‌ها زن را به خود اختصاص داده است. مردان در خانه‌ها نقش دولت و نیروی نظامی را بر عهده گرفته و از زنان و کودکان نسق‌کشی می‌کنند. در بروز خشونت‌هایی که از جانب مردان بر زنان در همین دوره اعمال شده و می‌شود، مرز، ملیت، رنگ و نژاد و طبقه معنایی ندارد، اگرچه سهم اکثریت زنان یعنی زنان طبقات زحمتکش و محروم از تقسیم ستم‌جنسیتی و خشونت ناشی از آن بی‌داد می‌کند.

در جوامعی همچون ایران که رژیم تئوکراتیک در آن حاکم است، هر مردی تحت حمایت قانون ضد زن مبتنی بر شریعت اسلامی، عرف و سنت و فرهنگ تهوع‌آور پدرسالاری حاکم حق دارد هر نوع خشونت را بر زن اعمال کند. در همین دوره شیوع ویروس کرونا در ایران، خشونت بر علیه زنان به‌قدری تشدید شده است که سازمانی همانند بهزیستی مجبور شده است شماره تلفن مخصوص برای زنان خشونت دیده باز کند.

در شرایطی به استقبال روز جهانی کارگر می‌رویم که زنان این نیمی از جمعیت کارگران و زحمتکش‌شان جهان به عنوان کارگر "آزاد مزدی" به رسمیت شناخته نمی‌شوند؛ چرا که پنهان کردن این حقیقت توسط سرمایه‌داران امپریالیستی، آنان را قادر می‌سازد که نیروی کار عظیم زنان را به ارزان‌ترین قیمت در اختیار بگیرند. میلیون‌ها زنی که در کشاورزی‌های مکانیزه شده توسط سرمایه‌داران امپریالیستی در کشورهای در حال "توسعه" سازماندهی شده‌اند، برای صادرات انبوه محصولات‌شان به کشورهای پیشرفته، فوق‌استثمار می‌شوند. علاوه بر صنعت کشاورزی میلیون‌ها زن

در کشورهای جهان سوم همچون بنگلادش در مشقت خانه‌هایی از قبیل صنایع نساجی برای سرمایه‌داران غربی، شش روز در هفته با ساعات کار طولانی، حقوقی معادل یک دلار در روز به تولید مشغول‌اند و چرخ کارخانه‌ها را به حرکت در می‌آورند. نیروی کار ارزان زنان در سراسر جهان نسبت به هم طبقه خود یعنی مردان کارگر باعث شده است میلیون‌ها زن سرپرست خانواده برای این‌که بتوانند زندگی محقرانه خود و فرزندان‌شان را ادامه دهند به هر بیگاری و فوق‌استثماری تن دهند. این‌ها نمونه‌های کوچکی است از "دستاوردهای" جهانی شدن سرمایه.

در شرایطی طبقه کارگر و زحمتکشان در ایران به استقبال اول ماه مه می‌روند که اقتصاد ورشکسته جمهوری اسلامی، ورشکسته‌تر شده است. اقتصاد به‌گل نشسته و ادامه تحریم‌ها، باعث بیکاری، فقر و فلاکت اکثریتی از مردم خصوصاً کارگران، زحمتکشان و تهی‌دستان جامعه شده است. با شیوع ویروس کرونا تضاد طبقاتی در ایران به نقطه اوج رسیده و هر آن می‌تواند آتش مبارزات را برافروخته و موج‌وار پیش رود. موج مبارزاتی که در پیش است مختص به ایران نخواهد بود و محرومان و تهی‌دستان بسیاری از کشورها را در بر خواهد گرفت.

همین دوره چند ماهه از پیدایش و شیوع ویروس کرونا پیش‌ازپیش نشان داد که نظام سرمایه‌داری حاکم بر جهان که اساس و حیاتش بر مبنای کسب هرچه بیشتر سود قرار داشته و جان انسان‌ها هیچ ارزشی برایش ندارد و محیط زیست را در خدمت به انباشت سرمایه به مرز نابودی کشانده است را باید از بیخ و بن سرنگون کرد.

در این دوره حساس و سرنوشت‌ساز، وظیفه همه نیروها، کارگران و زحمتکشان مرد و زنی که رویکرد، متد و روش آگاهانه و انقلابی برای رها کردن خود و طبقه خود از بند ستم و استعمار دارند، این است که در راه رهایی همه ستمدیدگان گام بردارند. می‌بایست روابط و مناسبات تولیدی، فرهنگ و ایدئولوژی طبقات ستمگر را از ریشه دگرگون سازند. می‌بایست همه زنان از قید ستم جنسیتی رها شوند و همچنین می‌بایست کره زمین را از نابودی نجات دهند. تنها با این دورنما است که کارگران و زحمتکشان آگاه و انقلابی می‌توانند مبارزاتی که در پیش است را هدایت کرده و مسیر پیشروی آن را تضمین نمایند.

مه 2020 / اردیبهشت 1399

سازمان زنان 8 مارس ایران - افغانستان

www.8mars.com

www.youtube.com/8marsorg

www.facebook.com/8marsorg

zan_dem_iran@hotmail.com